

איך הצילו את יונתן

איש לא אמר "היום אביב" או אפילו "האביב מתחיל ביום רביעי הקרוב", ובכל זאת כולם ידעו שאביב הגיע.

במאורה עמוקה, תחת עץ האלון העתיק, מכוסה בשמיכה מרופטת וישנה, אבל אהובה מאוד, התעורר הארנב רוביט. היה לו נעים וחם והוא בכלל לא רצה להתעורר.

"לך לך, אביב" הוא מלמל "לך ובוא אחר כך, בקיץ."

רוביט הסתובב והתכסה טוב יותר בשמיכה שלו. הוא שם אותה מעל ראשו כך שרק האוזניים שלו בלטו, וניסה להיזכר איפה היה בחלומו האחרון.

נשמעה דפיקה על דלת המאורה. רוביט כיסה בשמיכה גם את אוזניו וניסה לא לשמוע. אבל הדפיקות לא פסקו.

"טרדנים, טרדנים" מלמל רוביט תחת השמיכה

"טרדנים, טרדנים, טרדנים." הוא עטף את עצמו בשמיכה, עבר דרך החדר עד הדלת ופתח אותה.

שם עמדה הנמלה אנדי.

רוביט מצמץ בעיניו "שלום אנדי."

"הי!" קראה אנדי בעליזות "אביב שמח."

רוביט לא ידע מה כל כך שמח כשמעירים אותו מהשינה הארוכה והעמוקה ביותר שבכל השנה. "הוא כזה?" שאל תוך גרוד אוזן "כלומר אביב.

הוא באמת שמח?"

"מובן" ענתה אנדי "השמש זורחת ולא יורד

גשם. מזג אוויר מושלם."

"מושלם למה?" שאל רוביט וגירד את אוזנו השניה.

"לבנייה" ענתה אנדי "אני בונה פרוזדור."

רוביט הפסיק לגרד באוזניו "מה את בונה?" שאל.

"פרוזדור" אנדי הצביעה בכוון האחו "לתל

החדש שלי."

רוביט הביט מעל העשבים לאן שהצביעה אנדי.

הוא ראה רק ערמת זרדים גדולה.
"אבל" הוא מחא "לתל נמלים אין פרוזדור."
אנדי קפלה את שתיים מרגליה "לשלי יהיה"
אמרה.

"אז למה באת? חסרים לך זרדים? רצית לשאול
כמה?"

"לא" אמרה אנדי "רק היה לי משעמם."
"חשבתי שאת עסוקה מדי כדי שיהיה לך
משעמם."

"האמת" הודתה אנדי "הרגשתי בודדה. לא
נהנים בבניה כשאין מי שיסתכל."

רוביט חשב שהוא לא היה נהנה מעבודה גם
אילו היו המונים לידו. אבל היה מנומס מדי כדי
לומר זאת.

אנדי הביטה עליו בביישנות. "אולי תבוא להיות
לי לחברה?" שאלה "תוכל להסתכל כשאני
בונה."

הרעיון להסתכל על הבנייה של אנדי עשה את
רוביט שוב מנומנם. הוא ניסה לחשוב על משהו
שמתאים יותר למישהו שכרגע התעורר, למרות

שכלל לא רצה בכך. משהו איטי.
"אולי נלך לראות האם יונתן החלזון התעורר
כבר?" הציע.

יונתן היה כבר ער לגמרי. הוא הוציא את
הקונכייה הרזרבית שלו מהארון, השעין אותה
על מזוזת הדלת וצחצח אותה באור השמש.
הוא הפסיק כאשר ראה את חבריו. "הייתי צריך
להוריד את כל האבק ממנה" הסביר.
אנדי התרשמה מאוד. היא חשבה כמה טוב היה
אילו הייתה לה קונכייה לצחצוח.

שלושת הידידים הסתובבו בשמש וחשבו מה
אפשר לעשות ביום יפה כזה. אפילו רוביט היה
מוכן לעשות משהו, אך לא היה בטוח מה.
"אני חושב שצריך ללכת ולברך את החוואי ג'ק
ואת גברת קטיה" אמר "לא ראינו אותם במשך
כל החורף."

זה היה רעיון יפה והם התחילו ללכת לכוון בית
החוואה הישן. בדרך יונתן הסביר לכל מי שהיה
מוכן לשמוע איך הוא מתכוון לרוץ במהירות
סביב פינות.

"אני צריך לכוון את הקונכייה שלי כך" הוא הסתובב לצד כדי להראות "ואחר כך להפנות את כל הגוף ככה.." הוא היה כה עסוק בהדגמה שפגע ישר בפרח החיננית.

"אני חושבת שאתה עדיין זקוק למישהו שיכוון אתך" אמרה אנדי.

יונתן השתדל לא להראות נבוך "רק רציתי להריח את הפרח" אמר. "והוא מריח?" שאלה אנדי.

"מובן שלא" אמר יונתן "חינניות לא מריחות."

"אז מה הרחת, בכל זאת?"

יונתן עשה את עצמו לא שומע.

"אתם רואים את האבן הגדולה שם?" שאל "הפעם אראה לכם איך אני עושה זאת באמת." הוא זחל קדימה, עקף את האבן ונעלם אחריה.

"יפה" אמרו אנדי ורוביט "יפה מאוד."

פתאום נשמעה זעקה מצדה השני של האבן ואחריה צליל של משהו שנופל למים. אנדי ורוביט רצו לראות מה קרה, אך לא ראו את יונתן אלא רק חור גדול באדמה.

"אבוי" קראה אנדי "שכחנו על הבאר של החוואי ג'ק."

הם הביטו מעל הדופן. שם בעומק יכלו לראות את יונתן שוחה על פני המים כמו סירה קטנה.

"הצילו" הוא קרא בקול שהדהד בקירות הבאר.

"תחזיק מעמד" קראה אנדי כדי לעודד אותו

"תכף נוציא אותך משם."

"איך?" לחש רוביט לאוזנה של אנדי, כדי שיונתן לא ישמע ולא יתייאש "לא נוכל לטפס על קירות הבאר."

"אני יכלה" אמרה אנדי.

"אך לא תוכלי להגיע אליו כשתהיי למטה."

"הצילו" נשמע שוב קולו של יונתן.

פתאום אנדי חשבה על רעיון טוב. "אני יודעת" קראה "אלך למצוא את גברת עכביש הזקנה. היא תוכל להוריד אותי אל יונתן על הקור שלה."

אנדי התחילה לרוץ כמה שרק רגליה יכלו לשאת אותה, וזה מהר מאוד.

גברת עכביש הזקנה ואנדי חזרו מהר. רוביט המתין להן באי-סבלנות. גברת עכביש הזקנה

לקחה מיד פיקוד. היא הייתה טובה מאוד
במצבי חירום כאלה.
"תחזיקי חזק, אנדי" אמרה "אני מורידה אותך."
אנדי החזיקה את החוט וגברת עכביש הזקנה
התחילה להוריד אותה מטה, מטה מעבר
ללבנים מכוסות בטחב, עד שרגליה של אנדי
כמעט ונגעו במים.
"עצורי" קראה. היא הושיטה רגל, תפסה את
הקונכייה של יונתן ומשכה אותו אל דופן הבאר.
"וי" מלמל יונתן" לא אוכל לטפס על הקיר הזה."
"מדוע?" שאלה אנדי.
"חלק מדי"
אנדי חשבה רגע.
"אני יודעת" אמרה אנדי "אלך לקרוא לחיפושיות
הירוקות, מלי וטלי. יש להן ווים מיוחדים על
הרגליים. והן חזקות מאוד."
היא כרכה את הקור סביב ליונתן כדי שלא יצוף
שוב למרכז הבאר ועלתה למעלה תוך קפיצה
מלבנה ללבנה.
יונתן הביט בהתפלאות איך היא מטפסת מעלה,

מעלה עד שהגיעה עד לפתח הבאר ונעלמה
שם.
כמה מוזר. החיפושיות, שהיו הטרדניות ביותר
באחו כולו, עומדות להציל אותו עכשיו.
אנדי מצאה את מלי וטלי בקצה השני של האחו.
"יונתן בצרה?" הן קראו "מה קרה לו?"
"הוא נפל לבאר."
"אז למה לא יעלה משם?"
"כי קירות הבאר חלקות מדי."
"אנו יכולות לטפס על כל דבר" הכריזו
החיפושיות בביטחון "נלך לעזור."
אנדי רצה לכוון הבאר ושתי החיפושיות אחריה.
"הנה הוא, שם" היא הצביעה לבאר.
שתי החיפושיות הציצו מעל הדופן. בקושי יכלו
להבחין ביונתן שצף במים.
"תכף, יונתן" קראה מלי "אנו באות לקחת
אתך."
אנדי ירדה ראשונה ואחריה שתי החיפושיות,
כשהווים שעל רגליהן נתקעים עמוק בטחב
החלקלק.

"הנה" הן תפסו את יונתן והעלו על כתפיהן
"אנחנו עולים!"

אנדי משכה ומשכה והחיפושיות דחפו ודחפו
ולאט, לאט התחילו להוציא את יונתן מהבאר.
אחרי זמן רב הן הגיעו למעלה. ושם עמד רוביט
והמון ידידים מהאחו. זעקה גדולה נשמעה
כשראו את יונתן בחוץ.

"הידד! הידד!"

כולם צעקו וצחקו ודפקו לאנדי ולחיפושיות על
כתפיהן.

"קוסמות!"

"גיבורות!"

"כל הכבוד!"

אנדי, טלי ומלי נבוכו ולא ידעו מה לומר. "תודה,
באמת תודה לכם" אמר יונתן לשלושתן.

בדיוק אז רצה אל יונתן מתילדה עם מגבת
גדולה בכפותיה. "הנה" אמרה "ננגב את
הקונכייה שלך. היא ממש נוטפת מים."

אחרי שנתנה לו שפשוף הגון מתילדה פנתה
לכל היצורים שעמדו סביב.

"בואו לבית שלי, שם תחת בית החווה הישן.
נערוך מסיבה ונחגוג. זה רק מקום קטן, אבל
גברת קטיה לא תכעס, כי זו באמת הזדמנות
מיוחדת."

וכך היה, וזו הייתה אחת המסיבות הטובות
ביותר שזכרו באחו. היה כל כך שמח שאף אחד
לא רצה לעזוב בסוף.

"מה קורה כאן?" שאל החוואי ג'ק כשהתיישב
לאכול ארוחת ערב "מה כל המהומה הזו,
והריצות והדפיקות?"

גברת קטיה חייכה ושמה צלחת פשטידה לפניו.
"הם חוגגים כי יונתן נפל לבאר והם הצליחו
להוציא אותו משם."

"אא" אמר החוואי ג'ק בפה מלא בפשטידה
טעימה של גברת קטיה "אם כך, זה בסדר. אני
שמח שהיום הסתיים בטוב."